

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 557/06
28.06.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića i Slobodana Dražića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog Republičkog fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje zaposlenih Beograd, Filijala Užice, koga zastupa BV direktor filijale, radi poništaja odluke o dodeli stana, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž I.909/05 od 21.11.2005. godine, u sednici održanoj 28.6.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž I.909/05 od 21.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Užicu PI.465/05 od 14.9.2005. godine, stavom prvim izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je zahtevao da se poništi odluka direktora tužene br. 1561 od 27.5.2005.godine. Stavom drugim izreke odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Presudom Okružnog suda u Užicu Gž I. 909/05 od 21.11.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilac je izjavio blagovremenu i dozvoljenu reviziju, zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP-a, Vrhovni sud je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ovog zakona, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužena je 13.6.1995. godine raspisala konkurs za dodelu u zakup jednosobnog stana br. DD, a na osnovu tada važećeg Pravilnika o rešavanju stambenih potreba zaposlenih u Republičkom fondu PIO od 14.7.1994. godine. Predmetni stan je dodeljen ovde tužiocu ali su odluke o dodeli stana od 22.12.1995. i 10.1.1996. godine, kao i odluka od 5.2.1998. i 9.4.1998. godine, presudama Opštinskog suda u Užicu P1. 10/96 od 7.5.1996. godine i P1. 120/98 od 3.2.1999. godine, poništene kao nezakonite, da bi konačno direktor tuženog doneo odluku br. 1677 od 18.10.2001. godine o načinu rešavanja stambenih potreba tužioca. U stavu prvom ove odluke navedeno je da će se imenovanom rešiti stambena potreba putem razmene stana sa tuženim tako što će tužilac ustupiti u svojину Fondu stambenu zgradu GG, a Fond će priznati pravo suvlasništva tužiocu na delu jednosobnog stana DD, koji je predmet razmene. Deo stana koji nije predmet razmene tužilac će koristiti po osnovu zakupa stana na neodređeno vreme a o čemu će zaključiti ugovor o zakupu stana. U stavu drugom odluke navedeno je da će se u smislu tačke 1. zaključiti ugovor o razmeni stanova i sticanju susvojine na delu stana, kojim će se regulisati međusobna prava i obaveze tužioca i fonda. U tački 3. odluke navedeno je da će ista proizvoditi pravno dejstvo pod uslovom da tužilac zaključi ugovor o razmeni stana iz tačke 2. iste odluke. Navedena odluka direktora tužene sadrži pravnu pouku da se protiv iste može izjaviti tužba nadležnom sudu u roku od 15 dana od dana prijema odluke, odnosno njenog objavljivanja na oglasnoj tabli filijale, međutim, tužilac nije shodno pravnoj pouci podnosio tužbu već je 19.10.2001.godine uložio žalbu tuženiku o kojoj nije odlučivano. Tužiocu je radni odnos kod tužene prestao 1.12.2001. godine zbog sticanja uslova za starosnu penziju, a odluka od 18.10.2001. godine nije realizovana zaključivanjem ugovora o razmeni stanova zbog pasivnog ponašanja obe strane. Dalje je utvrđeno da je kod tuženika stupio na pravnu snagu Pravilnik o rešavanju stambenih potreba zaposlenih u Republičkom fondu 18.8.2004. godine, pa kako postupak raspodele stana po konkursu od 13.6.1995. godine nije bio okončan, direktor filijale je shodno članu 55. i 59. pomenutog pravilnika doneo osporenu odluku br. 1561 od 27.5.2005. godine, kojom se predmetni stan dodeljuje u zakup na neodređeno vreme zaposlenom ĐĐ koji će ga koristiti sa suprugom, ćerkom i sinom. Odluka je dostavljena ĐĐ i arhivi tuženika i istaknuta na oglasnoj tabli tuženog 27.5.2005. godine uz pravnu pouku da se u roku od 15 dana može podneti tužba nadležnom sudu. Po saznanju za donošenje osporene odluke tužilac je 28.6.2005.godine podneo tužbu za poništaj navedene odluke.

Na tako utvrđeno činjenično stanje, koje se shodno članu 398. stav 2. Zakona o parničnom postupku revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su pravilnom primenom materijalnog prava odbili kao neosnovan tužbeni zahtev

tužioca, dajući pri tom pravilne, potpune i ubedljive razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Naime, odlukom broj 1677 od 18.10.2001. godine, odlučeno je da se stambeno pitanje tužioca reši putem razmene na način što će tužilac tuženom ustupiti svoju stambenu zgradu koja se nalazi u EE a da mu tuženi fond prizna pravo suvlasništva na jednosobnom stanu koji je bio predmet raspodele te zaključi ugovor o zakupu stana za deo stana koji nije predmet zamene. Istom odlukom izričito je predloženo da će se zaključiti ugovor o razmeni stana i sticanja susvojine na delu stana, bez opredeljivanja roka u kome je to potrebno da se izvrši. Stavom trećim utvrđeno je da će odluka proizvoditi dejstvo pod uslovom da tužilac zaključi ugovor o razmeni stanova. Obzirom da ugovor o razmeni stanova nije zaključen u razumnom roku, a prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac nije ništa preduzimao da svoj stan ustupi tuženom i nije insistirao na razmeni stanova, što je po prirodi stvari bilo u njegovom interesu, to je odluka od 18.10.2001. godine prestala da proizvodi pravno dejstvo pa je tuženi fond nesmetano mogao raspolagati predmetnim stanom te rešavati stambene potrebe svojih zaposlenih radnika.

Neosnovani su navodi revizije tužioca koji ukazuju na retroaktivnu primenu novog pravilnika, jer ranije doneta odluka o razmeni stanova nije izvršena i prestala je da proizvodi pravno dejstvo zbog uslova koji nije ostvaren u konkretnom slučaju, a osporena odluka kojom se stan dodeljuje zaposlenom radniku ĐĐ, doneta je po stupanju na snagu novog pravilnika, koji u članu 59. predviđa da će se postupak rešavanja stambenih potreba započet po ranijem pravilniku nastaviti po odredbama ovog pravilnika ako do dana stupanja na snagu novog pravilnika nije doneta konačna odluka.

Kako se revizijskim navodima ponavljaju žalbeni razlozi koji su bili predmet pravilne materijalno pravne ocene drugostepenog suda to Vrhovni sud primenom člana 405. stav 2. ZPP-a, izostavlja njihovo detaljnije obrazloženje, jer se obrazloženjem ne bi postiglo novo tumačenje prava niti doprinelo ujednačenom tumačenju prava.

Na osnovu člana 405. stav 1. ZPP-a, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz